

Streszczenie

Ekspresje tańczącego ciała w amerykańskim musicalu filmowym ery klasycznej.

Aktor – taniec – kinowe uniwersum.

Celem pracy jest opisanie stylów somatycznych trzech figur amerykańskiego musicalu filmowego ery klasycznej: Freda Astaire'a, Judy Garland i Gene'a Kelly'ego. Jako postaci ikoniczne dla tego gatunku wykształciły one (w pełni skonfigurowane lub nie) wzory widowiska musicalowego w oparciu o swoje ambicje, predyspozycje cielesne i system, w jakim funkcjonowały. Opisani w perspektywie fenomenologicznej bohaterowie pracy jawią się zarówno jako podmioty funkcjonujące w określonych czasoprzestrzeniach, wchodzące w relacje z kulturą i wykształconymi w jej ramach kategoriami (np. męskością, kobiecością), jak również jako mocne, działające obrazy, które przenikają kulturę audiowizualną i kształtują kolejne pokolenia widzów i widzek amerykańskiego kina klasycznego.

W pierwszym rozdziale pracy autorka prezentuje optykę przyjętą w pracy, na którą składa się fenomenologia Maurice'a Merleau-Ponty'ego oraz somaestetyka Richarda Shustermana, w części filmo- i medioznawczej wsparta teorią biegunowości Aby Warburga i teorią niereprezentowalnego Nigela Thrifta. W trzech rozdziałach pracy poświęconych Astaire'owi, Garland i Kelly'emu autorka rekonstruuje proces figuracji wzorów osobowych, które wchodzą w relację z dyspozytywem kina oraz analizuje siły wpływające na możliwość pełnej lub niepełnej figuracji tych wzorów. Korzystając z narzędzi wypracowanych przez antropologię widowisk (pojęcia spektaklu, maskowania, błaznowania), krytykę ideologiczną (strategie i taktyki, taktyki siebie wg Foucaulta), ikonologię (obraz mocny i słaby) czy performatykę (gender, drag, kamp), idących w parze z analizą filmoznawczą w perspektywie fenomenologicznej, opisane zostają drogi zawodowe poszczególnych artystów, uwzględniające ich ciała (organiczne i filmowe), językowe modele opisu ich charakteru, modalności i „bycia” na ekranie oraz kulturowe modele ich odbioru. Pracę wieńczy zakończenie, w którym autorka wskazuje na ostatnią musicalową ikonę, Boba Fosse'go, jako personę zamykającą możliwości rozwoju gatunku oraz wyznacza pola dalszych badań nad tematem związków cielesności z medium filmowym.